

Rapport

Datum: 16 november 2006
Rapportnummer: 2006/369

KLACHT

Verzoeker klaagt erover dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) Amsterdam de echtheid van één of meer machtigingen, waarmee het UWV werd verzocht een deel van zijn uitkering over te maken op een bankrekening waarover zijn ex-echtgenote kon beschikken, niet voldoende heeft onderzocht.

BEOORDELING

I. Bevindingen

1. Bij brief van 6 januari 2005 wendde verzoeker zich tot het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: UWV). Hij verzocht het UWV een onderzoek in te stellen naar de echtheid van één of meer machtigingen op basis waarvan het UWV ertoe was overgegaan een deel van verzoekers WAO-uitkering over te maken op een andere bankrekening dan door hem was opgegeven. Inmiddels ontving hij, dankzij hulp van de Nederlandse ambassade in Suriname, weer de volledige uitkering op zijn rekening te Suriname, zo gaf verzoeker aan. Hij stelde het UWV echter aansprakelijk voor de schade die hij in de voorgaande periode had geleden doordat hij een deel van zijn uitkering was misgelopen.

2. In de reactie hierop van 8 februari 2005 stuurde het UWV verzoeker een afschrift van een machtiging toe. Het UWV gaf aan dat verzoeker deze machtiging in 2000 wel degelijk zelf had ondertekend. Verzoekers klacht werd dan ook ongegrond geacht.

De desbetreffende machtiging, door het UWV ontvangen op 5 juli 2000, was met de hand geschreven en bevatte onder meer de volgende tekst:

“Ondergetekende (verzoeker; N.o.) wonende aan de (...) te Paramaribo, machtigd (verzoekers ex-echtgenote; N.o.) wonende aan de (...) te Amsterdam om mede namens hem de nodige contacten met het GAK Nederland afdeling buitenland te onderhouden. Zijn bankrekening adres is ABN AMRO Kerkplein 1 te Paramaribo. ook over me uitkering

Rekening: 51 (...)

Nederland Rabobank 39 (...) Graag me geld in twee rekening storten. Ze is gemachtig ook over me geldzaken, zij doet alles voor mij. (...).

(...)

Graag mijn posten op (het adres te Amsterdam; N.o.) dan krijg ik het in Suriname.”

Onder de verklaring stond verzoekers naam met daaronder een handtekening die op het oog overeenkomt met zijn handtekening.

Als gemachtigde werd zijn ex-echtgenote genoemd; onder deze naam stond geen handtekening. Het handschrift van de briefschrijver lijkt bij een oppervlakkige beschouwing niet op het handschrift dat verzoeker in andere brieven aan het UWV gebruikte. Met name valt op dat de letters in de machtiging aan elkaar worden geschreven, terwijl verzoeker alle letters los van elkaar schrijft.

Bij de machtiging was een afschrift gevoegd van de paspoorten van verzoeker en van zijn ex-echtgenote.

3. Bij brief van 25 februari 2005 gaf verzoeker een reactie. Hij verzocht het UWV opnieuw een onderzoek in te stellen. Hij gaf aan bij eerste oogopslag te kunnen zien dat de machtiging vals was. Verder wees hij het UWV erop dat zijn ex-echtgenote, in verband met de echtscheiding die in 1994 plaatsvond, niet langer de bevoegdheid had zich van zijn achternaam te bedienen. Ook had hij haar op geen enkele wijze gemachtigd om namens hem geldzaken te regelen met het UWV. Zijn handtekening was nagemaakt, zo voegde hij toe. Ook wees hij erop dat hij zijn ex-echtgenote geen toestemming had gegeven om zijn paspoort te kopiëren of om namens hem bankzaken te doen.

In een meegezonden bijlage leverde verzoeker commentaar op de machtiging. Hij wees op het verschil tussen het eerste en tweede deel van de tekst, zowel in handschrift als in taalgebruik; naar zijn mening waren deze delen door verschillende personen geschreven dan wel was de gemoedstoestand van de schrijver (vermoedelijk zijn ex-echtgenote) tijdens het schrijven van beide delen niet hetzelfde geweest. Ook kon het zo zijn dat zij, in een bestaande (wel door verzoeker ondertekende) verklaring een stukje tekst had bijgeschreven, zo suggereerde verzoeker.

4. Op 25 mei 2005 liet het UWV verzoeker, in reactie op een telefoongesprek van 24 mei 2005, weten zijn standpunt zoals weergegeven in de brief van 8 februari 2005 te handhaven. Daarom wendde verzoeker zich bij brief van 7 september 2005 tot de Nationale ombudsman. Omdat op verzoekers klacht van 25 februari 2005 geen reactie meer was gevolgd, werd het UWV verzocht deze brief alsnog als klacht af te doen.

Bij brief van 24 oktober 2005 stelde het UWV de Nationale ombudsman op de hoogte van het resultaat van de klachtafhandeling. Het UWV gaf aan dat de in zijn bezit zijnde stukken waren vergeleken en zover mogelijk op echtheid waren gecontroleerd. Aangezien er over de echtheid van verzoekers handtekening geen enkele twijfel was bij het UWV, was destijds aan het verzoek voldaan en was de uitkering op de aangegeven rekeningnummers overgemaakt. Dit leidde toen ook niet tot bezwaren van de kant van verzoeker.

Wel had verzoeker het UWV op 26 juli 2001 een brief gestuurd waarmee hij de machtiging introk. Echter, op 14 januari 2002 had hij zijn ex-echtgenote opnieuw gemachtigd om zijn financiële belangen te behartigen. Deze machtiging was niet schriftelijk ingetrokken door verzoeker. Verder had navraag bij de verzekeringssarts nog geleerd dat van volledige

handelingsonbekwaamheid van verzoeker geen sprake was geweest, zo liet het UWV weten. Ten slotte gaf het UWV aan dat er, wat hem betrof, geen twijfel bestond aan de echtheid van de machtigingen. Daarom diende verzoeker zijn zaak, naar de mening van het UWV, uit te vechten via een rechtszaak tegen zijn ex-echtgenote.

5. Bij brief van 22 november 2005 reageerde verzoeker op hetgeen het UWV had aangegeven. Hij zond een kopie van een opsporingsbericht van 28 juni 2005 mee. Hieruit bleek dat het Korps Politie Suriname de opsporing en aanhouding had gelast van verzoekers ex-echtgenote. Zij werd ervan verdacht zich schuldig te hebben gemaakt aan oplichting. Hij verzocht het UWV opnieuw onderzoek te verrichtten naar de echtheid van de machtigingen. Hij deed de Nationale ombudsman een afschrift van zijn brief en de bijlage toekomen.

6. Bij brief van 13 januari 2006 wendde verzoeker zich opnieuw tot de Nationale ombudsman. Hij gaf aan dat het UWV de echtheid van één of meer machtigingen, waarmee het UWV was verzocht een deel van zijn uitkering over te maken op de rekening van zijn ex-echtgenote, niet voldoende had onderzocht. Op de brief die hij het UWV hierover op 22 november 2005 had gestuurd had hij geen reactie meer ontvangen.

Bij brief van 28 maart 2006 legde de Nationale ombudsman de klacht en een aantal nadere vragen voor aan het UWV.

7. Op 2 mei 2006 werd de schriftelijke reactie van het UWV ontvangen. Het UWV gaf aan het te betreuen dat er misbruik was gemaakt van de mogelijkheid tot het doen van betalingen aan derde(n), die door belanghebbende gemachtigd zijn tot het ontvangen van een gedeelte van de arbeidsongeschiktheidsuitkering. In het geval van verzoeker was erg veel gebruik gemaakt van gerechtelijke invorderingen en verplichtingen van verzoeker die in de vorm van een betaling aan derden waren uitgevoerd, zo gaf het UWV verder aan. Achteraf beschouwd zou gesteld kunnen worden dat er op een bepaald moment iets mis is gegaan, zo concludeerde het UWV. Echter, in de voorschrijdende behandeling van het dossier was een vervalsing niet direct opgemerkt. Het bleef betreurenswaardig dat met de belanghebbende geen contact hierover was geweest; als dat wel was gebeurd was veel ellende te voorkomen geweest, zo stelde het UWV verder vast.

8. In reactie op de nadere vragen gaf het UWV verder nog het volgende aan. Voor het uitvoeren van derdenbetalingen accepteert het UWV een getekende machtiging van de belanghebbende. De machtigingen van 5 juli 2000 en 14 januari 2002 voldeden ook aan de eisen die het UWV eraan stelt. Aan verzoeker werden geen bevestigingen gestuurd van de doorgevoerde wijzigingen in de uitbetaling. Verder bevestigde het UWV dat achteraf beschouwd getwijfeld had moeten worden aan de echtheid van de machtigingen; op het moment zelf was dat blijkbaar niet het geval. Ten slotte gaf het UWV, daarnaar gevraagd, aan dat aangifte wordt gedaan indien een vermoeden van fraude bestaat.

9. Het UWV had verder een groot aantal bijlagen meegezonden. Om te beginnen stuurde het UWV nogmaals de machtiging van 1 juli 2000, door het UWV ontvangen op 5 juli 2000, mee. Hiermee werd het UWV verzocht alle contacten over verzoekers uitkering via zijn ex-echtgenote te doen plaatsvinden en alle post naar haar adres, W. 4 te Amsterdam, te sturen. Verder werd het UWV verzocht de uitkering op twee rekeningen te storten. Deze rekeningen (beginnend met 51 en 39) stonden, zo bleek tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman, beide op naam van verzoeker.

In een faxbericht, door het UWV ontvangen op 10 juli 2000, gaf verzoekers ex-echtgenote aan dat verzoeker al twee maanden geen uitkering had ontvangen. Zij bevestigde hiermee een telefoongesprek dat diezelfde dag plaatsvond.

In een brief van het UWV van 9 oktober 2000, gericht aan de ex-echtgenote van verzoeker, werd het volgende aangegeven:

“...Naar aanleiding van uw telefonisch verzoek van 5 oktober 2000, delen wij u het volgende mede.

Vanaf 1 september 1998 wordt de uitkering van (verzoeker; N.o.) overgemaakt op rekening 20 (...) t.v.b. de ABN AMRO bank te Paramaribo.

Ingaande 1 augustus 2000 wordt de uitkering overgemaakt op rekening 51 (...) ANB-AMRO bank te Paramaribo.

De nabetaling van f 2471,03 is dus op een van deze rekeningen gestort...”

Met een brief van 27 maart 2001, gericht aan een met naam genoemde medewerker van het UWV en ondertekend door verzoekers ex-echtgenote, werd het UWV verzocht het vakantiegeld éénmalig over te maken op het rekeningnummer 39 (...), ten name van verzoeker.

Bij brief van 6 juni 2001 liet verzoekers ex-echtgenote het UWV weten dat bedragen ten gunste van verzoeker vanaf dat moment niet meer op de rekening te Suriname gestort moesten worden, maar op het rekeningnummer 39 (...).

In een blijkbaar van verzoeker afkomstige brief, gedateerd 26 juli 2001 en door het UWV ontvangen op 2 augustus 2001, werd het volgende aangegeven:

“...Hierbij geef ik te kennen dat ik, (verzoeker; N.o.) (...) per heden terug neem en intrek alle machtigingen zowel mondeling als schriftelijk toegekend aan derden om mijn belangen te behartigen.

Ik verzoek u nadrukkelijk mijn uitkering maandelijks over te maken naar R.BTT Bank Suriname (...) op rekening 51 (...).

Voorts verzoek ik U om alle brieven of stukken aan mij gericht voortaan te verzenden naar de (...) te Paramaribo, omdat de postbode vanwege zeer slechte bestrating van de (...) mijn post niet op tijd en soms helemaal niet bezorgt. Ik krijg geen post waardoor ik moeilijk mijn verplichtingen kan nakomen. Er is geen vakantiegeld aan mij uitbetaald en weet niet waarom. Ik betaal al jarenlang aan een schuld zonder een overzicht daarop te hebben...”

De brief was deels getypt, deels handgeschreven. Op de brief was door `RW' met de hand aangetekend:

“Zie 3000! Geen gevolg geven aan intrekking machtiging.”

In een handgeschreven brief, gericht aan een met naam genoemde UWV-medewerker en ontvangen op 7 augustus 2001, werd door verzoekers ex-echtgenote aangegeven:

“...Gemachtigde (...) bekend bij u.

Heb ik een verzoek.

Geen brieven van Suriname te reageren want (verzoeker; N.o.) die is in een inrichting.

Graag zijn brieven aan de (...) Amsterdam te sturen.

En nogmals bedank voor alle medewerking. U staat altijd klaar. Dank je wel...”

In een brief die door het UWV op 9 augustus 2001 werd ontvangen gaf zij nog dit aan:

“...Als het mogelijk is dat (verzoeker; N.o.) vanaf sept. Maand f 1200 gestord kan worden op het rekening

51 (...) Sur. A.b.n. Amro

En de rest op het rekening

Rabo bank Nederland

39 (...)

Omdat ik 3 of 4 mnd. niet goed kan lopen.

Ik heb dubbelhernia op me rug en in sep. of okt. wordt het geopereert en het is een vreselijk pijn

Want als hij zijn geld niet op tijd krijg maakt hij me gek.

R. soms denk ik of (verzoeker; N.o.) inderdaad gek is, want geld kan hij goed tellen. Denk je wel voor u gegript.

Groetjes, (...)

Ik weet niet hoelang ik het vol zal houden met de fam..."

In een door verzoekers ex-echtgenote ondertekende, handgeschreven brief aan een met naam genoemde medewerker van het UWV, door het UWV ontvangen op 14 augustus 2001, werd onder meer aangegeven:

"Gemachtigde, (...), wonende aan de (...) Amsterdam.

Van (verzoeker; N.o.), geboren (...)

Dat ik het adres van de Bank moet opsturen.

Dat is A.B.N. Amro bank Kerkplein no. 1 Paramaribo en vanaf maand september f 1200 gestort kan worden op het rekening 51 (...) Paramaribo en de rest op de Rabo Bank Nederland op Rekening nummer 39 (...).

Bedank en groetjes,"

Op een schermprint van het UWV, van 21 augustus 2001, was met de hand onder meer het volgende aangetekend:

"Netto uitk. f 2716,15

Naar Suriname 1200,- -/- is hoofdbetaling

Reknr. 51 (...)

Naar Nederland 1516,15 is deelbetaling

Reknr. 39 (...)

Betalingen zo laten!!! Indien er een brief van blh. komt eerst mw. (...) inlichten. Blh wordt beïnvloed door derden.

RW"

Blijkbaar is deze notitie gemaakt naar aanleiding van het op 14 augustus 2001 ontvangen verzoek; de initialen onder de notitie passen bij de medewerker aan wie deze brief was gericht.

In een blijkbaar van verzoeker afkomstige brief aan het UWV van 19 november 2001 werd het volgende aangegeven:

“...Naar aanleiding van het telefoongesprek dd 16 november 2001, aangaande de WAO-uitkering van (verzoeker; N.o.) woonachtig aan de (...) te Paramaribo Suriname, waarbij op uw voorstel een schriftelijk verzoek zal moeten worden ingediend ter verduidelijking en specificeren van de gelden die hiermee gemoeid zijn. Gaarne het verzoek de nodige informatie te sturen naar het adres te Amsterdam als boven vermeld.

Mocht het nodig zijn dan houdt (verzoeker; N.o.) zich ter beschikking voor een gesprek inzake dit onderwerp.

Ter verduidelijking zou hij op de hoogte willen worden gesteld van:

- a. De hoogte van zijn uitkering
- b. De eventuele inhoudingen
- c. De vermeende afspraak die hij gemaakt zou hebben met het GAK, waardoor hij een bedrag van NF. 1199,-- maandelijks ontvangt.
- d. Het uitblijven van zijn vakantiegelden...”

In het briefhoofd was een adres in Amsterdam vermeld, H. 109. Een kopie van verzoekers paspoort was meegezonden.

Ook waren twee handgeschreven briefjes meegezonden. Het eerste was niet gedateerd maar zal begin 2002 zijn opgesteld; het was gericht aan een met naam genoemde UWV-medewerkster. Het volgende was aangegeven:

“...Mocht u gebeld worden of een brief krijgt van Suriname - geen antwoord geven.

Wij zijn op onderzoek samen met de arts van Sur. of hij inderdaad gek is. Omtrent zijn uitkering als het vanaf februari niet lukt, dan maart.

Nogmals bedank voor u medewerking, en ik ben heel blij met contact met u.

Groetjes, mevr. (...)

De tweede brief was van 7 januari 2002 en was ook gericht aan een (andere) UWV-medewerker. Hierin werd aangegeven:

“...Hierbij bevestig ik uw brief van 14-12-2001 te hebben ontvangen.

Naar aanleiding daarvan verzoek ik u om voortaan mijn gehele uitkering over te maken naar rekening 51 (...) RBTT Bank Suriname...”

Verzoekers naam en handtekening stonden onder deze brief. De tweede brief was, gezien het handschrift, van verzoeker zelf afkomstig. Een afschrift van zijn paspoort was meegezonden.

Op de brief had een UWV-medewerker met de hand de volgende aantekening gemaakt:

“Geen gevolg aan verzoek wijziging zie 3000.”

In een brief aan het UWV van 14 januari 2002 werd het volgende aangegeven:

“...Refererend aan ons telefoongesprek, bevestig ik hierbij schriftelijk dat ondergetekende, mevrouw (...) te Amsterdam, de gemachtigde blijft (...).

Dit in tegenstelling tot eerdere correspondentie hierover. In geval de machtiging in deze wordt ingetrokken, is dit alleen mogelijk met schriftelijke toestemming van ondergetekende. Zonder deze schriftelijke toestemming is iedere intrekking in deze ongeldig.

Ik verzoek u de uitkering, zoals voorheen, op twee bankrekeningen te betalen.

Per 1 februari 2002 graag € 350,00 storten op rekening nummer 39 (...) (Rabobank) en de rest op rekening nummer 51 (...) te Suriname...”

Onder de brief stonden de namen van verzoekers ex-echtgenote en van verzoeker zelf, met handtekeningen. Overigens valt op dat één van verzoekers voorletters niet correct is. In het briefhoofd is dat gewijzigd, onderaan de brief niet.

Op 23 januari 2002 werd, aan verzoekers ex-echtgenote, een bevestiging gestuurd waarin werd aangegeven dat het verzoek werd gehonoreerd.

Diezelfde dag werd ook een interne notitie (“opmerking”) opgesteld. Hierin werd onder meer het volgende aangegeven:

“Betaaladresmutatie niet correct.

M.i. verzoeken blh om uitkering op diverse rekeningen te betalen niet honoreren, daar wij geen bankinstelling zijn.

Advies: gehele uitkering per 01/02/2002 op bankrekeningnummer 51 (...) van ABN/AMRO te Paramaribo betalen.

Betr. dient zelf voor deelbetaling € 350.00 op rekeningnummer 39 (...) zorg te dragen.”

In een memo van het UWV, gedateerd 25 januari 2002, werd vervolgens het volgende aangegeven:

“...Op 23 januari 2002 is door de medewerker beheer een mutatie betaalaanwijzing gewijzigd.

Er volgt een opmerking dat het niet gebruikelijk is om bedragen aan derde, anders dan instantie en andere benoemde instellingen, te muteren.

Ik deel deze opmerking.

Echter in deze situatie is er met belanghebbende in 2001 een afspraak gemaakt, waarin we nu niet meer kunnen stellen om dit terug te draaien.

Ik wil in deze een uitzonderingssituatie scheppen en de betaalwijziging muteren...”

Het memo was ondertekend door de “Clusterleider Bijzondere zaken”.

Verder was een afschrift meegezonden van een e-mailbericht dat op 9 april 2003, door een medewerkster van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, was gestuurd naar een UWV-medewerkster. Onder meer werd het volgende aangegeven:

“Vanochtend kreeg ik bezoek van (verzoeker; N.o.) die een WAO-uitkering ontvangt van UWV GAK (...).

(Verzoeker; N.o.) had verschillende vragen die vooral met de uitbetaling van zijn uitkering te maken hebben. Als ik zijn verhaal goed begrijp is zijn situatie als volgt:

De WAO-uitkering van (verzoeker; N.o.) wordt gesplitst uitbetaald, een gedeelte (ongeveer 550 euro) op zijn bankrekening in Nederland, op rekeningnummer 39 (...) Rabobank Amsterdam. Het andere gedeelte (ongeveer 900 euro) op een bankrekening in Suriname, op rekeningnummer 55 (...) bij de RBTTbank in Suriname. Of dit laatste nummer klopt wist hij niet zeker, dat hoor ik nog van hem.

De ex-echtgenote van (verzoeker; N.o.) woont nog in Nederland en zij haalt het geld van de rekening bij de Rabobank, naar zijn zeggen zonder zijn toestemming. Tevens stelt hij dat hij het GAK nimmer heeft gevraagd een gedeelte van de WAO-uitkering in Nederland uit te betalen. Nou moet aan dat laatste getwijfeld worden want (verzoeker; N.o.) gaf zelf aan dat hij vaak erg vergeetachtig is maar goed, hij wil dat voortaan de gehele WAO-uitkering naar zijn Surinaamse rekening wordt overgemaakt.

(...)

Verder zegt (verzoeker; N.o.) dat post van het UWV, zoals de jaaropgave, niet naar zijn juiste adres wordt gestuurd.”

Met de hand was verzoekers rekeningnummer 51 (...) te Suriname erbij geschreven. Ook werd aangegeven dat verzoekers adres correct in het systeem stond, maar dat er ook een

postadres in was opgenomen.

Ten slotte zond het UWV een aantal uitdraaien mee van het scherm 'raadplegen betaalaanwijzing' over de periode 30 oktober 1992 tot 1 juni 2003. Hieruit valt af te leiden dat in deze periode regelmatig betalingen aan derden plaatsvonden (waaronder ook vielen de betalingen op het banknummer dat met '39' begon).

10. Bij brief, door de Nationale ombudsman ontvangen op 9 mei 2006, reageerde verzoeker op enkele vragen die de Nationale ombudsman aan hem had voorgelegd. Op de vraag of verzoeker inderdaad niet eerder dan op 26 juli 2001 actie richting UWV had ondernomen, antwoordde hij bevestigend. Verzoeker gaf aan dat hij vanaf 1996 in de veronderstelling verkeerde dat er beslag op zijn uitkering was gelegd. Omdat hij geen bericht van beëindiging had ontvangen en op dat moment niets van een machtiging afwist, had hij geen reden gezien om actie richting het UWV te ondernemen.

Verder liet hij weten dat hij tussen 2002 en 2005 wel had geprotesteerd. Hierbij had verzoeker ook de hulp ingeroepen van de Nederlandse ambassade, teneinde weer de volledige uitkering op zijn bankrekening gestort te krijgen.

In reactie op de vraag hoe kon worden verklaard dat verzoekers ex-echtgenote, van wie verzoeker al in 1994 was gescheiden, kon beschikken over een afschrift van zijn in 1999 afgegeven paspoort, gaf verzoeker het volgende aan. Hij had altijd op goede voet geleefd met de familie van zijn ex-echtgenote in Suriname. Zij kwamen ook bij hem over de vloer. Zijn ex-echtgenote had haar schoonzoon, de heer L., weten over te halen verzoekers paspoort te kopiëren. Dit verhaal had verzoeker in 2005 van de heer L. te horen gekregen, na een onderlinge ruzie. Ook wist de heer L. hem te vertellen dat zijn ex-echtgenote zijn post onderschepte.

Ten slotte gaf verzoeker, daarnaar gevraagd, aan niet zeker te weten of er ook al voor 5 juli 2000 sprake is geweest van een machtiging. Hij had echter wel het vermoeden dat dat zo was, gezien het feit dat er ook al vóór 2000 geld van zijn uitkering werd ingehouden.

Verzoeker had een uitkeringsoverzicht over maart 1996 meegezonden. Hieruit bleek dat die maand aan verzoeker f 735,03 netto werd overgemaakt; f 1199,- werd aan derden overgemaakt.

11. Bij brief, door de Nationale ombudsman ontvangen op 4 juli 2006, gaf verzoeker een reactie op hetgeen het UWV tijdens het onderzoek naar de klacht had laten weten. Ook beantwoordde hij nog enkele vragen. Verzoeker gaf het volgende aan:

"...De bankrekening 39 (...) staat op mijn naam. Ik heb bij vertrek naar Suriname besloten de rekening aan te houden om voor geval ik onverhoopt naar Nederland moest terugkeren.

(Verzoekers ex-echtgenote; N.o.) wist dat ik die rekening niet had opgezegd maar was niet gemachtigd. Deze rekening stond alleen op mijn naam en is nooit een gezamenlijke rekening geweest, waarvan (verzoekers ex-echtgenote; N.o.) deel uitmaakte. Mijn bankpasje is op een of andere manier zoek geraakt, maar ik heb mij daarover geen zorgen gemaakt omdat ik geen geld op mijn rekening had staan.

Ik weet niet of (verzoekers ex-echtgenote; N.o.) op dezelfde manier aan mijn bankpasje is gekomen zoals dat van mijn paspoort. Het is mogelijk dat zij handig gebruikt heeft gemaakt van de initialen van mijn zus (...) die wel gemachtigd is om gebruik van die rekening te maken.

Met betrekking tot het verweer van het U. W. V. reageer ik als volg: Het verbaast me ten eerste dat het U.W.V in haar schrijven blijft volharden dat ik (verzoekers ex-echtgenote; N.o.) heb gemachtigd om mijn financiële zaken te behartigen omdat het niet veel uitmaakt wanneer de vervalsing is ontdekt. Vervalsing is en blijft vervalsing. Ik ben van mening dat het U.W.V nalatigheid, roekeloosheid, onachtzaamheid, gebrek aan voorzorg te wijten valt. Het eerste document met als titel machtiging, moest bij de indiening al door de welgetrainde bureau ambtenaren in twijfel worden getrokken, omdat die ziender oog door meerdere personen is geproduceerd. Bij het indienen van het tweede document heeft men zich niet de moeite getroost om de eerste omstreden machtiging naast de tweede te plaatsen waardoor de vervalsing zichtbaar zou zijn geworden.

Voorts heeft deze instantie het niet nodig geacht mij te verwittigen over de machtigingen alvorens tot handelen over te gaan. Ondanks mijn protesten heeft men eigendunkelijk gehandeld. Wel wist men mij te someren naar de Nederlandse ambassade te gaan om bij procesverbaal gehoor te worden toen de geruchten de ronde deden dat ik met makelaarspraktijken bezig was. Met grote afschuw verneem ik uit de briefwisselingen tussen (verzoekers ex-echtgenote; N.o.) en het U.W.V dat men mij voor gek heeft versleten. Zij hebben gehandeld alsof ik volledig handelingsonbekwaam ben en mij niet gekend hebben inzake mijn uitkerings betaal adres.

Na de stukken te hebben doorgenomen is het mij duidelijk geworden hoe men mijn rechten met de voeten heeft betreden..."

12. Daarnaast gevraagd liet het UWV, op 10 en 14 augustus 2006, weten dat de code '3000', die op enkele stukken was aangetekend, verwijst naar een transactiescherm in een registratiesysteem. Op dit scherm kunnen aantekeningen voor intern gebruik worden gemaakt. Omdat het scherm een beperkte beschikbare ruimte heeft dient het regelmatig te worden opgeschoond. Er worden in dat geval geen afdrucken bewaard. Wat in de periode 2001/2002 op dit scherm heeft gestaan was op dat moment niet meer na te gaan; de oudste informatie op het scherm was van november 2005.

Verder bevestigde het UWV dat de uitkering van verzoeker vanaf 1 mei 2003 in zijn geheel wordt overgemaakt naar zijn Surinaamse bankrekening.

13. Op 23 oktober 2006 gaf het UWV, in reactie op het verslag van bevindingen, nog aan dat met machtigingen in de toekomst anders omgegaan zou moeten worden. Zowel bij ontvangst van de machtiging als bij de intrekking daarvan was terugkoppeling aan de uitkeringsgerechtigde gewenst, zo constateerde het UWV. Op dit punt zou het UWV zich dan ook nog nader beraden.

II. Beoordeling

14. Verzoeker klaagt erover dat het UWV Amsterdam de echtheid van één of meer machtigingen, waarmee het UWV werd verzocht een deel van zijn uitkering over te maken op een bankrekening waarover zijn ex-echtgenote kon beschikken, niet voldoende heeft onderzocht.

15. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

16. Op grond van artikel 50, vijfde lid, WAO wordt, indien de uitkeringsgerechtigde een ander machtigt om de uitkering in ontvangst te nemen, aan deze machtiging respectievelijk de intrekking van een verleende machtiging gevolg gegeven met ingang van een betalingstermijn, aanvangende na de dag waarop de machtiging wordt ingediend dan wel van haar intrekking mededeling wordt gedaan, doch niet later dan de eerste dag van de tweede maand na de dag van indiening respectievelijk intrekking der machtiging.

17. Het UWV heeft aangegeven dat, achteraf beschouwd, gesteld zou kunnen worden dat op een bepaald moment iets mis is gegaan. Tijdens de voortschrijdende behandeling van het dossier is een vervalsing echter niet direct opgemerkt. Wel heeft het UWV er nog op gewezen dat in het geval van verzoeker vaak sprake is geweest van gerechtelijke invorderingen en verplichtingen van verzoeker die in de vorm van een betaling aan derden werden uitgevoerd.

Verder heeft het UWV aangegeven het betreuenswaardig te achten dat met verzoeker geen contact hierover heeft plaatsgevonden. Als dat was gebeurd waren veel problemen voorkomen.

18. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat het UWV in ieder geval vanaf juli 2000 tot 1 mei 2003 een deel van verzoekers WAO-uitkering heeft overgemaakt op een rekeningnummer bij een Nederlandse bank; dit rekeningnummer stond op naam van verzoeker.

Voor zover verzoekers ex-echtgenote, zoals verzoeker aangaf, ook kon beschikken over gelden die op deze rekening werden bijgeschreven, wordt het volgende opgemerkt. Daar verzoeker ten aanzien van deze bankrekening beschikkingsbevoegd was, was het aan verzoeker om actie te ondernemen en ervoor zorg te dragen dat zijn ex-echtgenote niet langer bedragen van deze rekening kon opnemen. De omstandigheid dat verzoekers ex-echtgenote zich op deze wijze blijkbaar kon bedienen van bedragen die verzoeker toekwamen, zal voor rekening van verzoeker moeten blijven.

19. Beantwoord moet worden de vraag of het UWV, door aan bedoelde machtigingen uitvoering te - blijven - geven, juist heeft gehandeld ten opzichte van verzoeker. In dit verband wordt het volgende opgemerkt.

De machtiging van 1 juli 2000, die het UWV op 5 juli 2000 ontving, gaf op zichzelf bezien en in ieder geval op dat moment nog onvoldoende aanleiding om te twijfelen aan de echtheid. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de manier waarop deze machtiging was opgesteld direct tot twijfel had moeten leiden. Dat het taalgebruik van verzoekers ex-echtgenote bijvoorbeeld opvallend minder correct was dan dat van verzoeker kan achteraf worden vastgesteld, maar zal op het moment waarop de machtiging door het UWV werd ontvangen niet direct in het oog zijn gesprongen.

Daarom acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat het verzoek om tot uitbetaling op twee rekeningen over te gaan door het UWV werd gehonoreerd. Hierbij is ook van belang dat beide rekeningen op naam van verzoeker stonden, dat de handtekening die onder de machtiging was geplaatst van verzoeker leek te zijn en dat afschriften van het paspoort van zowel verzoeker als van de gemachtigde werden meegezonden.

20. Bij brief van 26 juli 2001 maakte verzoeker het UWV kenbaar dat hij alle machtigingen wenste in te trekken, dat het UWV de gehele uitkering diende over te maken op zijn Surinaamse bankrekening en dat alle post naar een postadres te Suriname gestuurd moest worden. In dit - ondubbelzinnige - verzoek zag het UWV echter geen aanleiding om tot actie over te gaan. Onder verwijzing naar een transactiescherm in het registratiesysteem, waarvan de inhoud niet meer te achterhalen is, werd aangetekend dat aan de intrekking van de machtiging geen gevolg zou worden gegeven. De diverse verzoeken die verzoeker het UWV hierna nog deed leiden ook niet tot het door verzoeker gewenste resultaat. Bij brief van 19 november 2001 verzocht verzoeker het UWV hem te informeren over zijn uitkering. Niet is gebleken dat op deze brief een reactie van het UWV is gevolgd. Bij brief van 7 januari 2002 verzocht verzoeker het UWV zijn gehele uitkering voortaan naar zijn Surinaamse bankrekening over te maken. Ook op deze brief werd door een UWV-medewerker aangetekend dat aan het verzoek geen gevolg gegeven zou worden.

Niet eerder dan nadat verzoeker, in april 2003, de hulp van de ambassade had ingeroepen werd zijn uitkering weer volledig op zijn Surinaamse bankrekening overgemaakt.

21. Gebleken is dat het UWV verzoekers brieven, waarmee hij poogde de beschikking over zijn uitkering te herkrijgen, herhaaldelijk naast zich heeft neergelegd. De behandelend medewerkers gingen blijkbaar geheel mee in hetgeen verzoekers ex-echtgenote over verzoeker meldde. De Nationale ombudsman acht deze handelwijze, mede gezien de soms zeer opmerkelijke inhoud van de brieven van verzoekers ex-echtgenote, onbegrijpelijk.

In zoverre heeft het UWV gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid. De gedraging is niet behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam, is gegrond wegens schending van het verbod van vooringenomenheid.

instemming

De Nationale ombudsman heeft er met instemming kennis van genomen dat het UWV voornemens is het beleid rond het verwerken van machtigingen en de intrekking van machtigingen aan te passen.

ONDERZOEK

Op 24 januari 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer R. te Paramaribo (Suriname), met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift van 7 september 2005 met daarbij afschriften van de interne klachtafhandeling door het UWV;
2. De reactie van het UWV op de door de Nationale ombudsman ter afhandeling doorgezonden klacht, gedateerd 24 oktober 2005.
3. Verzoekers reactie op de klachthandeling door het UWV, gedateerd 22 november 2005, met als bijlage een opsporingsbericht dat zijn ex-echtgenote betreft.
4. Het aan de Nationale ombudsman gerichte verzoekschrift van 13 januari 2006, met enkele bijlagen.
5. Een eerste, telefonische reactie van het UWV op de klacht, van 20 april 2006.
6. De schriftelijke reactie van het UWV op de klacht, gedateerd 1 mei 2006. Deze reactie is voorzien van vele bijlagen, in het bijzonder afschriften van alle correspondentie die tussen 2000 en 2005 plaatsvond tussen verzoeker, zijn ex-echtgenote en het UWV.
7. Verzoekers reactie op enkele nadere vragen van de Nationale ombudsman, ontvangen op 9 mei 2006.
8. Verzoekers reactie op hetgeen het UWV heeft aangegeven, door de Nationale ombudsman ontvangen op 4 juli 2006.
9. De reactie die het UWV op 14 augustus 2006 heeft gegeven op enkele nadere vragen van de Nationale ombudsman.

BEVINDINGEN

Zie onder Beoordeling.

ACHTERGROND

Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Wet van 18 februari 1966, Stb. 84)

Artikel 50, vijfde lid:

“Wanneer degene, aan wie een arbeidsongeschiktheidsuitkering is toegekend, een ander machtigt om de uitkering in ontvangst te nemen, onderscheidenlijk een verleende machtiging intrekt, wordt daaraan gevolg gegeven met ingang van een betalingstermijn, aanvangende na de dag waarop de machtiging wordt ingediend, onderscheidenlijk waarop

van haar intrekking mededeling wordt gedaan, doch niet later dan de eerste dag van de tweede maand na de dag van indiening onderscheidenlijk intrekking der machtiging.”